

Spomienka na niekdajšieho biskupa Dr. Eugena Mika

Písal sa rok 1992, keď som v Cirkevnom zbore v Košiciach trávil svoju prax ako študent teológie štvrtého ročníka. Nič som netušil, keď mi telefonicky pán biskup oznámil, že od 1. októbra ako kaplán nastupujem do duchovenskej služby. Po tomto ozname moja cesta viedla najprv do rodnej obce, do Vojan, kde som navštívil svoju nemocnú mamičku a odtiaľ som hneď odcestoval do Bratislavy, kde ma čakal bývalý spolubývajúci Zoltán Orémus, ktorý ma oboznámil so všetkým, čo ma čakalo v bratislavskom zbore. Po príchode ma srdečne privítal pán biskup Mikó a hneď sa ma opýtal, kde by som chcel mať exmitáciu. Ako dve možnosti uviedol zbory: Košice a Veľké Kapušany. Vzhľadom na moju chorú mamu som bol vysvätený v zbore vo Veľkých Kapušanoch, kde z Božej milosti mi na rameno rúcho duchovného položil biskup Mikó. Mal som iba 22 rokov a vôbec netajím, že som sa bál, keď som si pomyslel na tú výzvu, ktorá ma čakala: dvojjazyčná služba. Pán biskup vediac o tom, pri vysviacke ma povzbudzoval slovami proroka Jeremiáša: „**Ach, Pane, veď neviem hovoriť, mladučký som.**“ **Ale Pán mi riekol: „Nehovor: »Mladučký som,« lebo pôjdeš všade, kde ťa pošlem, a povieš všetko, čo ti prikážem.”** (Jer 1,6-7)

Veľmi ma dojalo, keď na moju vysviacku prišli aj moji spolužiaci z Prahy a taktiež bratislavská mládež. Vzal som si k srdcu Slovo,, ktoré odznelo a vydal som sa na službu do Bratislavy, kde pred 30 rokmi som začal svoju duchovenskú službu. Som nesmierne vďačný Pánu Bohu, že som mohol v začiatkoch slúžiť pri takom teologicky vzdelanom človeku, akým bol brat biskup dr. Eugen Mikó. Pán biskup bol často na služobnej ceste, preto pri prvotných ťažkostiach mi s láskou pomáhali členovia a mládež bratislavského zboru. K tomu ešte treba dodať, že v tej dobe ako kapláni sme slúžili aj v Senci a Reci.

Teraz si však položím otázku: Aký bol brat biskup Dr. Eugen Mikó, ako si na Neho spomínam? Jednoznačné bol rozhodný, pevný vo viere a vysoko vzdelaný teológ. S láskou a zodpovedne viedol zbor v hlavnom meste. Mnohokrát som sa len prizeral a snažil učiť sa, ako rieši vynárajúce sa problémy tohto času. Raz sa vyostřila otázka dvojjazyčnosti, keď brat biskup razantne povedal na presbyterskej schôdzi: „Pokiaľ ma Pán cirkvi poverí službou v tomto zbore, nedovolím, aby vznikol rozkol a hrozilo rozdelenie zboru.“ To

potvrďuje, že brat biskup nedovolil nič, čo by narušilo pokoj v cirkevnom zbore. Ale pri všetkej prísnosti som mal možnosť spoznať brata biskupa ako súciteľného človeka. To som zažil vtedy, keď som náhle onemocnel a dostal som sa do nemocnice. Brat biskup s pani manželkou dali bokom svoje dôležité povinnosti a zastavili sa pri mojej posteli. Bol som hlboko dojatý, keď mi stisol ruku a s hlbokým súcitom sa ma opýtal: Ako sa máš? Vôbec mu nebol ľahostajný môj zdravotný stav, ale ani celému zboru, lebo z nemocnice som sa nevrátil do kaplánskej izby, ale k rodine Watzkovej, kde sa o mňa starala milujúca matka s dvoma synmi.

Rýchlo ubehlo poldruha roka stráveného v hlavnom meste, a 1. marca 1994 som sa vrátil do Prahy. Som veľmi vďačný vo svojich spomienkach. Brat biskup aj naďalej sledoval moju životnú púť. Veď On ma poveril so službou v ďalšom zbore v Zádieli, kde ma raz aj osobne navštívil a láskavo požiadal, aby som zväžil duchovnú službu v bysterskom zbore,

Na záver by som chcel spomenúť, že som bol prítomný na pohrebe biskupa, kde som so slzami v očiach spomínal na to všetko, čo mi na celý život ostane v srdi spomínajúc na Neho.

Zoltán Varga
Jablonov nad Turňou